

Gaztaina saltzailea plaza txikian

Haizeak egunak zeramatzan gogor jotzen, eta parkeko hostoak lurrean dantzan ari ziren, jazarpen-joko batean bezala.
Herriko eskolan, irakasleak irribarrez esan zuen:
“Haurrak, aste honetan Castanyada ospatzen ari gara! Panelletak egingo ditugu, eta gaztaina saltzailea etorriko da!”

Denek txalo egin zuten, Llorenç izan ezik, sudurra zimurtu baitzuen.
“Panelletak? Gaztainak? Supermerkatuko gozokiak nahiago ditut.”

Bere lagun Júliak barre egin zuen.
“Ikusiko duzu zenbat gustatzen zaizun, Llorenç. Panelletak geuk egiten ditugu!”

Hurrengo egunean, gelan, haur guztiek mantalak zeramatzaten. Patata purea egin, azukrea eta almendrak gehitu, eta elur-bola txikiak bezalako bola biribilak egin zituzten.
Llorençek aurpegia zikindu zuen, baina ondo pasatzen hasi zen.
“Lohi gozoa dirudi!” esan zuen barrez.

Panelletak labean sartu zituztenean, eskola osoak jai usaina zuen.

Arratsaldean, plaza txikian, gaztaina lurrintsuz betetako postu bat zegoen. Atzean, buruko zapia eta mantal koadroduna zeraman

emakume bat zegoen: Gaztaina Saltzailea.
“Nork nahi ditu gaztaina epel batzuk?” oihu egin zuen alai.

Haurrak ilaran jarri ziren. Llorençen txanda iritsi zenean, Gaztaina Saltzaileak paperezko kono bat eman eta esan zion:
“Gaztaina bakoitzak istorio bat du, haurra. Pazientziaz biltzen ditugu eta maitasunez erretzen ditugu. Bat jaten duzunean, udazken zati txiki bat jatea bezala da.”

Llorençek gaztaina gainean putz egin zuen, hatzak pixka bat erre zituen… eta barre egin zuen.
«Egia da! Udazken zaporea du!»

Ondoren, berak eta Júliak panelletak jan zituzten eta postuko kea zerurantz igotzen ikusi zuten, hodei gozo baten antzera.

Gau hartan, oheratu aurretik, Llorençek gurasoei esan zien:
«Hurrengo urtean Gaztaina Saltzaileari lagundu nahi diot. Eta pinazi eta koko panelletak egin!»

Gurasoek irribarre egin zuten. Udazkenak bere oparia utzi zuen: tradizio berri bat Llorençen bihotzean.